

інших.

На відміну від моделей дискримінантів, в logit-моделях не виникає проблем з однозначною інтерпретацією результативного показника ймовірності. Він може набувати значень лише в інтервалі від 0 до 1, і визначає номінальне значення ймовірності настання банкрутства. Також, в logit-моделях відсутні й «зони невизначеності» властиві моделям дискримінантів, що робить їх більш привабливими для використання у практичній роботі.

Література:

1. Тринька Л.Я. Logit-моделі як альтернативні методи діагностики ризику банкрутства підприємства // матеріали Міжнародної науково-практичної Інтернет – конференції «Актуальні проблеми економіки і управління в сучасних соціально-економічних умовах», - Дніпропетровськ, 2-3.10. 2012р.

2. Мурадов Д.А. Logit-регрессионные модели прогнозирования банкрутства предприятий [Электронный ресурс]. / Д.А. Мурадов // Режим доступа

http://article.gubkin.ru/index.php?page=category&lang=ru&id=12&page_num=3

УДК 658.14

Яковець Т.А.,

аспірант,

Тернопільський національний економічний університет

ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ АНАЛІЗУ СТРУКТУРИ КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Питання економічного аналізу відіграють важливу роль при оцінці ефективності господарської діяльності та пошуку шляхів її підвищення. Підприємницька діяльність потребує постійного контролю за своїм розвитком, аналізу процесів, під дію яких потрапляє підприємство в сучасних умовах господарювання. Однією із актуальних проблем економічного аналізу є проблема дослідження структури капіталу підприємства.

Структура капіталу використовується для того, щоб визначити пропорції між різними джерелами, які підприємство використовує у своїй діяльності і визначається співвідношенням зобов'язань і власного капіталу підприємства. Таким чином, структура капіталу визначає шлях одержання підприємством довгострокових фінансових ресурсів.

Нині аспекти цієї проблеми є предметом дослідження багатьох вчених. Серед зарубіжних науковців вагомий внесок у дослідження даного питання внесли: Є.Ф. Брікхем, Дж. М. Вахович, А. Гропеллі, Дж. І. Фіннерті, І.Т. Балабанов, В.В. Ковальов, О.С. Стоянова, А.Д. Шеремета та інші, а також вітчизняні

вчені: І.О. Бланк, А.М. Поддєрьогін, О.О. Терещенко, Г.Г. Кірейцев, В.П. Савчук.

Так, більшість авторів розглядають поняття "структури капіталу" як комбінацію джерел фінансування, використовуваних підприємством для забезпечення його діяльності [1, с. 8]. Деякі дослідники особливо наголошують, що під структурою капіталу потрібно розуміти співвідношення тільки довготермінових джерел фінансових ресурсів, інші ж не конкретизують терміновість залучуваних джерел коштів, трактуючи дане поняття як співвідношення всіх форм власного та позикового капіталу [2, с. 188]. Однак необхідно виділити й інший підхід до змісту поняття "структури капіталу", спрямованість якого обумовлена проявом сутності капіталу як економічного ресурсу. Подібний підхід представили автори, які виділяють технічну структуру капіталу у вигляді сукупності коштів, вкладених в активи підприємства [3, с. 168].

На наш погляд, чітке трактування структури капіталу дає О.Ярощук, який вважає, що структура капіталу – це співвідношення всіх форм власного та позиченого капіталу з різних джерел, що використовуються підприємством у процесі господарської діяльності [4, с. 343].

З огляду на вище зазначені трактування можемо сформулювати власне визначення поняття "структура капіталу". Ми вважаємо, що під структурою капіталу варто розуміти співвідношення усіх джерел капіталу, що використовують для фінансування діяльності підприємства.

Тому, до основних завдань аналізу структури капіталу, на нашу думку, належить:

1. Вивчення складу, структури і динаміки джерел формування капіталу підприємства.
2. Виявлення змін у структурі капіталу та чинників, що спричинили ці зміни, з метою усунення негативних факторів.
3. Визначення вартості окремих джерел залучення капіталу та раціональність їх використання у фінансуванні підприємства.
4. Оцінити співвідношення позикового і власного капіталу, для визначення рівня фінансового ризику.
5. Обґрунтувати вибір моделі для оптимізації структури капіталу, застосування якої забезпечить підвищення рівня фінансової стійкості підприємства.

На наш погляд, одним з методів оптимізації структури капіталу є аналіз фінансового левериджу. Фінансовий леверидж - потенційна можливість впливати на чистий прибуток підприємства шляхом зміни обсягу і структури пасивів. Аналіз фінансового левериджу встановлює таку умову: при використанні тільки власних коштів фінансовий леверидж дорівнює нулю.

Розрахункове значення ефекту фінансового левериджу ($R_{фл}$) обумовлюється дією наступних чинників: податковим коректором ($1 - C_{пп}$), розміром диференціалу фінансового левериджу ($EP - ПС_K$), коефіцієнтом

фінансового левериджу ПК/ВК. Зростання рівня фінансового левериджу має подвійний вплив на підприємство: збільшує фінансовий ризик, але підвищує рентабельність власного капіталу підприємства.

Необхідно зазначити, що побудову структури капіталу з допомогою розрахунку ефекту фінансового левериджу широко використовується на практиці західними економістами, що не можна сказати про вітчизняних. Проте, ми вважаємо, що механізм фінансового левериджу є ефективним інструментом оптимізації структури капіталу, що допомагає обрати ту структуру капіталу, яка забезпечить високу рентабельність власного капіталу та призведе до збільшення прибутку.

Отже, необхідно під час проведення аналізу структури капіталу підприємства проводити розрахунки показника ефекту фінансового левериджу, що дасть змогу розрахувати рентабельність діяльності підприємства та забезпечить оптимальність структури капіталу підприємства.

Література:

1. Ивашковская И. Структура капитала: резервы создания стоимости для собственников компании / И. Ивашковская // Управление компанией. – 2005. – № 2. – С. 8-10.
2. Теплова Т.В. Финансовый менеджмент: управление капиталом и инвестициями : учебник [для студ. ВУЗов] / Т.В. Теплова. – М. : Изд-во ГУ-ВШЭ, 2000. – 504 с.
3. Крамаренко Г.О. Фінансовий аналіз : підручник / Г.О. Крамаренко, О.Є. Чорна. – К. : Центр навч. літ-ри, 2008. – 392 с.
4. Ярощук О. Аналіз структури капіталу підприємства/ О. Ярощук //Економічний аналіз. – 2009. - №4. – С 343-349.